

Arrest

nr. 128 866 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 februari 2007 een asielaanvraag in

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 12 maart 2008, nr. 8556).

1.3. Verzoeker diende op 21 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk op 13 oktober 2008.

1.5. Verzoeker diende op 24 oktober 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 14 november 2008 trof de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.7. Op 17 november 2008 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 31 maart 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van de in punt 1.7 vermelde aanvraag.

1.9. Op 7 mei 2009 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De in punt 1.9 vermelde aanvraag werd op 1 december 2010 onontvankelijk verklaard.

1.11. Verzoeker diende op 14 maart 2012 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 juni 2012 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.11 vermelde aanvraag en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden door de Raad vernietigd (RvV 4 februari 2013, nr. 96 522).

1.13. Verzoeker diende op 15 november 2012 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk op 21 januari 2013.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 maart 2013 een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.17. Eveneens op 25 februari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 19 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: N.(...), P.(...) O.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

**Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van een aantal verdragsbepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn eerste en enige middel werpt verzoeker onder andere de schending op artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Uit de wijze van handelen van verweerder mag duidelijk blijken dat een beslissing werd genomen zonder dat verweerder ook maar op enige wijze enige rekening heeft gehouden met alle duidelijke elementen zoals voorgelegd door verzoeker, inzonder het duurzaam legaal verblijf van de moeder van zijn kinderen én van zijn twee minderjarige kinderen met wie verzoeker samen een gezin uitmaakt, allen samen wonende te (...).

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."
(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

Het is duidelijk dat in casu het afgeleverde BGV aan verzoeker wel degelijk een inbreuk vormt op de verdragsrechtelijke bepalingen art. 8 EVRM en (...) hetgeen allen de bescherming van het gezins- en familieleven en de ouderlijke band tussen ouder en kind beschermt, alsook het belang van het kind als hoogste norm vooropstelt.

(...)

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

(EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Minstens wordt in casu door verweerder op geen enkele wijze gemotiveerd hoe door haar wél met het hoger belang van de kinderen en het recht op gezins- en familielevens zou zijn rekening gehouden, terwijl dit afgeleverde BGV t.a.v. verzoeker (en diens legaal in België verblijvende kinderen en hun moeder) geen schending van deze hogere rechtsnormen/verdragsbepalingen zou uitmaken.

Zelfs indien artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

4.2. Verzoeker voert in wezen aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, hetgeen confligeert met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

4.5. In haar nota met opmerkingen brengt de verwerende partij in herinnering dat de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen. Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte diende te zijn van het feit dat verzoeker samenwoonde met zijn partner en kinderen in Oostende. Dit werd immers duidelijk vermeld in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 november 2012 en tevens in het door verzoeker ingediende beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag tot medische regularisatie ongegrond werd verklaard (stukken die verzoeker thans tevens bij zijn verzoekschrift voegt, bijlagen 3 en 4). Nergens wordt trouwens door de verwerende partij betwist dat verzoeker verblijft op het adres waar, blijktens het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister, een Nigeriaanse vrouw en twee kinderen, waarvan het jongste

overigens zijn naam draagt, zijn ingeschreven. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM lijkt in casu te kunnen worden aanvaard.

4.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.10. Behalve de vermelding dat hij niet over een geldig visum beschikt, bevat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele referentie naar de individuele toestand van verzoeker, laat staan naar zijn specifieke gezinssituatie. De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen gelden dat *“uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk dient te motiveren nopens de in de voormelde bepaling vervatte belangen”*. De Raad stelt enkel vast dat de bestreden beslissing niet toelaat om te beoordelen of met de gezinssituatie van verzoeker, zoals hierboven geschetst, rekening werd gehouden. De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen een indrukwekkend betoog over het gezinsleven van verzoeker, waaruit blijkt dat zij het bestaan van bepaalde gezinsrelaties op het Belgisch grondgebied in hoofde verzoeker wel degelijk bewezen acht: *“De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).*

(...)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat de kinderen hem niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de kinderen desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

“In casu wordt niet betwist dat verzoekende partijen een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zulks houdt evenwel niet in dat aan verzoekende partijen louter om deze reden een verblijfsrecht dient te worden toegekend. Geen van beide partners beschikt over een verblijfsrecht in het Rijk. Ook het gegeven dat beide partners een verschillende nationaliteit hebben, geeft hen niet automatisch het recht zich in een derde land te vestigen.” (R.v.V. nr. 15.002 dd. 03.12.2013)

Het loutere gegeven dat de partner van verzoekende partij tot verblijf in België zou zijn toegelaten, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk

verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)”

4.7. Daargelaten de vraag of het gezinsleven van verzoeker een obstakel vormt voor het treffen van een verwijderingsmaatregel, dient uit de beslissing te blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen met betrekking tot de gezinssituatie waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er kennis van kon hebben. De bestreden beslissing miskent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien hieruit niet blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het aangevoerde middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN